

Arrest

nr. 94 903 van 11 januari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 26 oktober 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 17 september 2012 tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 december 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 januari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partij en haar advocaat N. DE MEYER en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die *loco* advocaat verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 15 februari 2011 een aanvraag in om, in de hoedanigheid van werknemer of werkzoekende, in het bezit te worden gesteld van een verklaring van inschrijving.

1.2. De gemachtigde van de burgemeester van de gemeente Retie neemt op 16 mei 2011 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing wordt op 17 mei 2011 aan verzoeker ter kennis gebracht. Verzoeker wordt een bijkomende termijn van één maand, met name tot 16 juni 2011, gegeven om alsnog de vereiste stavingstukken voor te leggen.

1.3. Verzoeker wordt op 30 augustus 2011, na voorlegging van bewijzen van interim-tewerkstelling, in het bezit gesteld van de E-kaart.

1.4. Op 17 september 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker op 28 september 2012 ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 42 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 49 / 54 / 57 gelezen in combinatie met artikel 69 ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van [D. L. A.], Nationaliteit :Nederland, [...], Verblijvende te/verklaart te verblijven te: [...].

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene diende een aanvraag in tot verklaring van inschrijving als werknemer/werkzoekende op 15/2/11 , en verkreeg de E-kaart op 30/8/11. Overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980 kan de minister of zijn gemachtigde controleren of aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan.

Uit bijkomend onderzoek blijkt dat betrokkene sinds 16/3/12 niet meer is tewerkgesteld. Overeenkomstig artikel 42 bis § 2, 3° kon hij nog 6 maanden, vanaf de dag dat hij onvrijwillig werkloos is geworden, beschouwd worden als werknemer Intussen zijn deze 6 maanden reeds ruimschoots overschreven en kan betrokkene niet meer worden beschouwd als werknemer artikel 42 bis § 2, 3° van de wet van 15-12-1980.

Voor zover hij heden werkzoekend zou zijn, moet worden vastgesteld dat hij niet aan de verblijfsvoorwaarden als werkzoekende voldoet, overeenkomstig artikel 40, §4, 1° van de wet van 15.12.1980. Immers, indien betrokkene een reële kans op tewerkstelling zou hebben binnen de Belgische arbeidsmarkt, mag worden verwacht dat betrokkene reeds aan de slag zou zijn geweest.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene beroep moet doen op financiële steun van het OCMW om in het levensonderhoud te voorzien. Het betreft een leefloon in 2de categorie als alleenstaande. Betrokkene dient dus heden beschouwd te worden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen, zonder economische activiteiten in België. Deze bestaansmiddelen worden echter ter beschikking gesteld door de Belgische overheid, wat uiteraard niet in overeenstemming is met de voorwaarden zoals opgenomen in art, 40, §4, eerste lid, 2° (wet 15.12.1980).

Aangezien betrokkene niet langer voldoet aan de eerder vermelde verblijfsvoorwaarden en een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel, wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 42bis, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“Verzoeker voldoet wel degelijk aan de uitzonderingsgronden, zoals opgenomen in artikel 42bis § 2 van de Wet van 15 december 1980, in welk geval het verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40 § 4, eerste lid, 1° van voormelde wet behouden blijft.

Dat een en ander echter op geen enkel ogenblik geverifieerd is door de bevoegde instanties.

Zo voldoet verzoeker in eerste instantie aan de uitzonderingsgrond opgenomen in artikel 42bis § 2, 1° dat voorziet in een behoud van het verblijfsrecht in geval van tijdelijke arbeidsongeschiktheid ingevolge een ziekte of ongeval.

Dat niet kan worden betwist dat verzoeker omwille van het ongeval, hem overkomen op 28 maart 2012, arbeidsongeschikt is geworden om arbeid te verrichten.

Dat de medische stukken en attesten een en ander afdoende aantonen. In het bijzonder blijkt afdoende uit de verklaring van ongeschiktheid, opgesteld door Dr. Visser op 31 mei 2012, dat verzoeker tot en met 30 augustus 2012 volledig werkonbekwaam was (stuk 9).

Het is dan ook foutief te stellen dat verzoeker niet meer voldeed aan de verblijfsvoorwaarden, zoals voorzien in artikel 40 § 4, 1° van de Wet van 15 december 1980.

Verzoeker was in die ganse periode vanaf het ongeval tot en met 30 augustus 2012 niet in de mogelijkheid te werken.

Het gebruik van de rechterpink en rechteringvinger is ook op heden niet langer mogelijk zoals voorheen. Deze vingers zijn ingevolge het snoei-incident volledig gevoelloos, amper flexibel en bezitten geen enkele kracht meer.

Het spreekt voor zich dat verzoeker hierdoor tijdelijk ongeschikt is om arbeid te verrichten.

Verder voldoet verzoeker tevens aan de uitzonderingsgrond opgenomen in artikel 42bis §2, 2° gezien hij niet onvrijwillig werkloos is en hij zich onmiddellijk nadat hij werd ontslagen, heeft ingeschreven bij de VDAB.

Op heden volgt verzoeker een opleiding 'Zelfstandig ondernemen' zodat hij ook op grond van artikel 42bis §2, 4° van de Wet van 15 december 1980 recht heeft op behoud van zijn verblijfsrecht."

2.2. Artikel 42bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

§ 2. Een burger van de Unie behoudt evenwel het verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40, § 4, eerste lid, 1°, in de volgende gevallen :

1° hij is als gevolg van ziekte of ongeval tijdelijk arbeidsongeschikt;

2° hij bevindt zich, na ten minste één jaar te hebben gewerkt, in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling ingeschreven;

3° hij bevindt zich in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst van minder dan één jaar of hij is in de eerste twaalf maanden onvrijwillig werkloos geworden en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening ingeschreven. In dit geval blijft het statuut van werknemer ten minste zes maanden behouden;

4° hij start met een beroepsopleiding. Behalve in geval van onvrijwillige werkloosheid is voor het behoud van het statuut van werknemer in dit geval een verband vereist tussen de voorafgaande beroepsactiviteit en deze opleiding."

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op voorlegging van bewijzen van interim-tewerkstelling, en bijgevolg als werknemer, in het bezit werd gesteld van de E-kaart. In de bestreden beslissing wordt verzoekers verblijfsrecht op grond van artikel 42bis, § 1 van de Vreemdelingenwet beëindigd, onder meer op grond van de vaststelling dat hij niet meer kan worden beschouwd als zijnde werknemer. Verweerder besluit hiertoe op grond van de vaststelling dat verzoeker sinds 16 maart 2012 niet meer is tewerkgesteld en de termijn van 6 maanden is verstreken op grond

waarvan hij in toepassing van artikel 42*bis*, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet nog diende te worden beschouwd als werknemer.

Verzoeker betoogt evenwel, onder meer, dat hij een verblijfsrecht behoudt op grond van artikel 42*bis*, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet en dat verweerder heeft nagelaten dit te verifiëren. Hij legt bij zijn verzoekschrift stukken voor van een spoedopname op 28 maart 2012 waarbij een replantatie van zijn pink diende te gebeuren. Hij legt tevens stukken voor waarin een arts vaststelt dat hij als gevolg van dit ongeval tot 31 augustus 2012, later verlengt tot 1 januari 2013 tijdelijk arbeidsongeschikt is.

Zoals verzoeker terecht opmerkt, blijkt niet dat verweerder heeft geverifieerd of hij voldoet aan de voorwaarden voorzien in artikel 42*bis*, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet, die de toepassing van artikel 42*bis*, § 1 van de Vreemdelingenwet zou hebben verhinderd. Uit het dossier blijkt ook niet dat verzoeker voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing in kennis werd gesteld van een onderzoek dat door verweerder werd gevoerd of dat hij in de mogelijkheid werd gesteld in het kader van het gevoerde onderzoek eventuele elementen en stukken aan te brengen. Er dient dan ook te worden aanvaard dat verzoeker de stukken betreffende zijn situatie op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing kan aanbrengen in het kader van huidige procedure.

De Raad stelt vast dat verzoeker aan de hand van de door hem voorgelegde stukken aantoont dat hij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing als gevolg van ziekte of ongeval tijdelijk arbeidsongeschikt was en zich bevond in de situatie voorzien in artikel 42*bis*, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet. Nu verzoeker in deze situatie zijn statuut van werknemer behoudt, heeft verweerder in de bestreden beslissing ten onrechte geoordeeld dat verzoeker op dat ogenblik niet langer als werknemer diende te worden beschouwd en dat hij het verblijfsrecht van verzoeker kon beëindigen in toepassing van artikel 42*bis*, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Een schending van artikel 42*bis*, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet is aangetoond.

Aangezien een aangevoerd middel tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leidt, is er geen noodzaak tot onderzoek van het overige middel (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

3. Korte debatten

Verzoeker heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 17 september 2012 tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf januari tweeduizend dertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. CORNELIS